

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1937"

Személy

Szerző: (X)

Cím: Idegenek Budapestje

Forrás:

Pesti Hírlap

Nem.

(Hely)

1937 VII. 14.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Old)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfehérvári házi nyomda 1927 — 1695

Idegenek Budapestje

Ma még, persze, nem tartunk ott, hogy „idegenek Budapestjéről“ beszélhetnénk, ahogy például kétféle Párizs van: a párizsiaké és az idegeneké, de ha tovább is úgy fejlődik idegenforgalmunk, ahogy néhány éve, akkor idővel, talán nem is nagyon sokára, a budapestiek Budapestje mellett nálunk is kialakul az idegenek Budapestje. Ennek már most is láthatjuk azokat a kisebb-nagyobb jeleit, amelyekből lassankint összerakódik a budapesti életnek az a korallszigete, amely elválaszthatatlan minden igazi és nagy idegenforgalmi helytől, ez a nemzetközi sziget, amely állandó, ha mindig mások és mások is lakói.

Már most is vannak Budapestnek olyan különlegességei, szórakozóhelyei, látványosságai, sőt étkezőhelyiségei, amelyek nem nekünk, magunknak készültek, épültek, hanem ugyiszólván kizárólagosan a külföldieknek. Nekünk, itthoniaknak, elég jók azok a nemzetközi izléssel berendezett szórakozóhelyek, éttermek, kávéházak, mulatók is, amelyek egész Európában, sőt a világon mindenütt egyformák, de annak a nemzetközi társaságnak, amelynek gyűjtőneve: idegenforgalom, elsősorban a magyaros jellegű, berendezésében, hangulatában, sőt még ételeiben, italaiban is nemzeti sajátosságainkat éreztető helyek kellene. A magyar életnek már-már feledésbe merült színei, jellegzetességei, hangulata az idegenforgalomnak köszönhetik újjászületésüket és könnyű a tuligényes izlésű sznoboknak vállat vonni: ez csak „mű-dolog“, nem az igazi népi élet, lélek és művészet feltámadása, — az igazság az, hogy ezek nélkül a kedvesen, tarkán magyaros „különlegességek“ nélkül, még ha vásáriak is olykor, Budapest nem vonzaná annyira az idegeneket.

Vannak kávéházak és éttermek, ahol a rajkőzene-karok valósággal lázbahozzák a külföldi vendégeket, akik olyan tömegekben szállják meg ezeket a helyeket, hogy magyar szót alig hallani. Egészen természetes dolog, például, hogy a pincér németül, franciául, angolul vagy olaszul köszönti itt a belépő vendéget, annyira tulnyomó a számuk az itthoni vendégekkel szemben. Van egy-egy csárdajellegű nyári helyiség, ahol a cigány — furcsa ösztönnel — megérzi, milyen nemzetiségű vendég érkezett és azonnal rázendít valami német, olasz, francia, angol, vagy akár skandináv muzsikára. És ami nekünk talán csak kedvesen színpadias diszlet, semmi több: a faragott, festett mestergerenda, a petróleumlámpás, a kukoricafűzér, a színes tányérok és korsók a falakon, a pruszlikos pincérlány, a „füttyülőben“ felszolgált ital, az az idegennek vonzó, érdekes különlegesség: hamisítatlan magyar élet. Ez az ártatlan kis színpadiasság igazán nem árt nekünk, viszont igen sokat használ. Az idegennek nem a nagyvilági eleganciájú kávéház, étterem és tánchelyiség marad meg emlékezetében, az ilyeneket nem nehéz összetévesztenie bécsi, párizsi, londoni, berlini hasonmásaikkal, ellenben a tulipántos, cserépkorsós, „füttyülő“ csárdát, a magyarruhás rajkót, azt a különleges hangulatot, amelyet csak Budapesten érzett, élete végéig frissen őrzi meg.

Ilyen apróságokból épül lassan az a színes és könnyed korallsziget a budapesti, sőt általában: a magyar élet mélyéből, amelyet az „idegenek Budapestjének“, idővel esetleg az „idegenek Magyarországnak“ is nevezhetünk. Az olaszoknak sem mindig rokonszenves a hatásvadászó velencei szerenáda a Canale Granden, vagy az édeskés nápolyi énekkar Sorrentóban; a párizsiak sem tulságosan lelkesednek azért a montmartrei mű-romantikáért, amelyet az idegenek számára és az idegenek tartanak fenn, nekünk azonban örülnünk kell, hogy már a mi városunk, a mi országunk is van annyira idegenforgalmi gócpont, hogy ilyen különleges látványosságokkal és hangulattal legyen kénytelen kiszolgálni az idegeneket.

És az idegenek ezt keresik mindenütt: a nemzeti élet. A Várban, a Halászbástyán, a Mátyás-templomban, a Margitszigeten, — városban ugyanis önmagától adódik, ami Budapesten nagyvilági, tehát mindenütt ugyanaz, a londoni Piccadillytől egészen a bécsi Grabenig. És itt mutatkozik meg az az érdekes lelki tünete minden nagy idegenforgalmi gócpontnak, hogy ami nemzetközi benne, az az otthoniaké, ami pedig jellegzetesen nemzeti, az az idegeneké...

Nekünk, magyaroknak azonban még külön is okunk van rá, hogy ennek a furcsa tünetnek örüljünk, mert bármennyire is az idegenek kedvéért lesz egyre több és több magyar vonása a budapesti életnek, ebben az „idegenek Budapestjében“ mi is otthonosabban érezzük magunkat... az idegenek szépen hazavezettek bennünket igazi lelkünkhez, amely mégis ott él valahogy a „diszletek“ között... (X)